

ALPER CANIGÜZ • Tatlı Rüyalar

ALPER CANIGÜZ 1969 yılında İstanbul'da doğmuştur. Okuma sevgisini babasına, yazma tutkusunu müzik kabiliyetinin olmayışına borçludur. Kahkahalarla ağlatan ve hıçkırıklarla güldüren kitapların yazarı olarak anılmayı isteyen Canıgüz, politik açıdan kendisini narsisizme yakın bulmaktadır. Diğer romanları *Oğullar ve Rencide Ruhlar* (İletişim Yayınları, 2004), *Gizliajans* (İletişim Yayınları, 2008), *Cehennem Çiçeği* (April Yayınları, 2013) ve *Kan ve Gül* (April Yayınları, 2017).

İletişim Yayınları 603 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 87

ISBN-13: 978-975-470-788-5

© 2000 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-23. Baskı 2000-2018, İstanbul

24. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖRLER Can Soytemiz-Murat Gültekingil

KAPAK DESENİ ve *KAPAK* Murat Yılmaz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER CANIGÜZ

Tatlı Rüyalar

(Psiko-absürd romantik komedi)

Zeki Müren'in Zeki Müren rolünde olduğu filmlerde canlandığı karakterlerin gerçek Zeki Müren'le ilgisi ne kadarsa, bu kitapta sözü edilen kişi ve olayların gerçekle ilgisi o kadardır.

1.

HAYATIMI SATIYORUM!

25 yaşında, iyi eğitilmiş, iki yabancı dil bilen sağlıklı genç, geri kalanını temin edebilmek amacıyla hayatının bir bölümünü satıyor.

İlgilenenler aşağıdaki telefon numarasına başvurarak randevu alabilir.

Hector, Pazar sabahı kahvaltısına renk katan bu dahiyane “ne iş olsa yaparım” ilanını veren kişiyle tanışmak için kalan çayını bir yudumda bitirip heyecanla telefona sarıldı. Tam aradığım adam diye düşünürken karşı taraftan ince bir ses duydu. “Alo?”

Acaba satıcı bir kadın mıydı? “Ben gazetedeki satılık hayat ilanınız için aramıştım,” dedi nezaketle.

“Evet?”

“Evet, ne?”

Beş-on saniyelik rahatsız edici bir sessizliğin ardından Hector konuşmaya devam etmesi gerekenin kendisi olduğuna karar verdi. “Hayatımı satan kişi siz misiniz?”

“Hayır.”

Hector’un sinirleri bozulmaya başlamıştı. “Peki kim?”

“Üzgünüm, bu konuda size bilgi veremem.”

“Bana bakın,” diye çıkıştı Hector. “Oralarda hayatını satan biri var mı, yok mu? Varsa işte size yağlı bir müşteri... Daha ne istiyorsunuz?” Birden bir televizyon ya da radyo kanalının o iğrenç şakalarından biriyle karşı karşıya olabileceği aklından geçti. Tam kapatmak üzereyken karşı taraftaki konuştu. “Ne yapmanız gerektiği gazetedeki ilanımızda yazılı.”

Hector sersemlemiş bir halde ne yapması gerektiğini düşündü ama akli duruvermişti sanki.

“Ran-de-vu,” dedi beriki. “Bir randevu almanız gerekiyor... Alo? Hâlâ orada mısınız?”

“Pekâlâ, bir randevu istiyorum,” diye geveledi Hector.

“Adınız nedir?”

“Ö-hm, Berlioz... Hector Berlioz.”

“Siz dalga mı geçiyorsunuz benimle?”

“Hayır. Niçin sizinle dalga geçeyim?” diye kıvrandı Hector. “Ben bir Fransız vatandaşım ve adım Hector Berlioz. Büyük bir müzisyenin adını taşımak suç mu yani? Bir Türk olsaydım ve adım Şekip Ayhan Özışık deseydim bana inanmayacak mıydınız?”

“Tabii ki hayır.”

Hector’un içinden telefonu kadının suratına kapatmak geliyordu ama bu küstah sekreter bozuntusu karşısında yenilgiyi bu kadar kolay kabullenemezdi. “Tamam, Şekip Ayhan Özışık biraz tuhaf bir isim. Ama ne bileyim...”

“Tuhaf olan sizsiniz.”

“Neler söylüyorsunuz siz!” diye bağırdı Hector. “Gazeteye verdiğiniz ilanı bir okuyun. *Et alors*, diğerlerini de okuyun... Sıradan insanlar ev, araba satar ya da iş arar. Sizse hayat satıyorsunuz. Öyle bir ilana tuhaf insanların başvurması son derece normal değil mi?”

“Tamam,” diye iç geçirdi kadın. “Ama sakın beni o lafınızın arasına sıkıştırdığınız Fransızca iki kelimenin ikna ettiğini sanmayın. O kadar aptal değilim ben. Sadece söylediğiniz mantıklı geldi. Size randevu vereceğim.”

Hector buna sevinmesi mi üzülmesi mi gerektiğini bilemedi. “Merci,” diye mırıldandı.

“Sakın bir kelime daha Fransızca konuşmayın yoksa fikrimi değiştireceğim. Bugün öğleden sonra saat üçte burada olun. Adresi veriyorum. Yazıyor musunuz?..”

* * *

Hector saat iki sularında Cihangir'deki evinden çıkıp üç buçuğa doğru Kartal'daki adrese ulaştı. Burası bir apartmanın arka bahçesine inşa edilmiş yıkık dökük bir müstemilattı. Derin bir soluk alıp müstemilata yaklaştı. Kapının açık olduğunu fark etti. Zile bastı ama herhangi bir yanıt alamadı. Birkaç kez daha denediyse de sonuç değişmedi. Hafifçe kapıyı iteledi. Dar bir antre ve karşıda mutfak göze çarpıyordu. “Merhaba,” diye seslenerek içeriye doğru ürkek bir adım attı. Antrenin iki tarafında kapıları kapalı iki oda bulunuyordu. Hector varlığını hissettirmek için hafifçe öksürmeye hazırlanırken birden sağ tarafındaki kapı açıldı ve ortadan biraz uzun boylu, yapılı denebilecek, ince bir bıyığı ve sakalları olan, esmer bir adamla burun buruna geldi. Adam delici ve öfkeli bakışlarını Hector'un gözlerine dikti. Hector bayağı korkmuştu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor ama konuşamıyordu.

“Nerede kaldın sen bakayım?” diye gürlledi esmer adam.

Hector'un alnında boncuk boncuk terler birikmişti. “Şey, ben bu semte ilk kez geliyorum da... Adresi bulmakta güçlük çektim,” diye geveledi. Adamın inanmaz gözlerle hâlâ onu parçalayacakmış gibi bakmayı sürdürdüğünü görünce kupkuru olmuş dudaklarını ıslatıp yutkunduktan sonra ek-

ledi: “Bir de... Sekreteriniz sokağın adını vermemiş...”

“Sekreterim mi? Sen bisiklet tamircisinin çırağı değil misin?”

“Non. Ben gazetede ki ilan için...”

“A- özür dilerim. Bay Schubert, değil mi? Yoksa *Monsieur* Schubert mi demeliyim?”

“Berlioz,” dedi Hector derin bir soluk alarak. “Bana Hector diyebilirsiniz.”

“Evet. Sekreterim bana sizin geleceğinizi bildirmişti ama öyle dalgınım ki... Üstelik sabahtan beri bisikletçinin çırağını bekliyorum. Lütfen içeri buyurun.”

Hector cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri silerek az önce adamın çıktığı kapıya doğru ilerledi. Demek burarlarda bisiklet tamircisi çıraklarının otuz beş yaşlarında olması, beyaz keten takım elbiseler giymesi ve Avrupa’daki moda ya uygun açık renk camlı güneş gözlükleri takması beklenebiliyordu. Acaba Kartal denen semt Alacakaranlık Kuşağı’nda mıydı? Tam içeri adım atacağı sırada esmer adam kolunu kirişe dayayarak onu durdurdu. “Ayakkabılarınızı çıkarmıyor musunuz?”

“Özür dilerim,” diye eğildi Hector. Yanağı adamın pantolonuna değiyordu. Beriki ayaklarına kapanmış gibi duran Hector’a şöyle bir baktı. “İsterseniz ayakkabılarınızla da girebilirsiniz. Ben sadece tercihinizden emin olmanızı istedim. Ayakkabıyla girmenizde bence hiçbir sakınca yok.”

Hector bu eve geldiği için kendine lanetler okumaya başlamıştı bile. Ne var ki, o anda oradan ayrılıp gitmek kendine duyduğu saygıyı sifira indirecekti; aynı, ayakkabılarını yeniden giymeye çalışmak gibi. Çıplak ayaklarıyla tahta döşemeli odaya girdi. İçerisi derli toplu ama yoksul bir ev havasındaydı. Apartmanın arka kısmına ve bahçeye bakan tek pencerenin önünde küçük bir masa, masanın çevresinde iki sandalye, yerde bir döşek ve karşısında da böyle bir evde

bulunması hiç beklenmeyecek hayli gelişmiş bir müzik seti vardı. Hava hayli sıcak olmasına rağmen ev çok serin ve rutubetliydi. Ev sahibi Hector'un arkasından odaya girip düşmüş kapıyı omuzlayarak kapattı. Sonra sırtarak Hector'a döndü. "Böylece daha rahat konuşabiliriz."

"Siz benim adımlı biliyorsunuz ama henüz ben sizinkini öğrenemedim," dedi Hector Fransızlara yakışır bir nezaketle.

Karşısındakinin suratındaki ifade Hector'a istesem hâlâ da söylemem, der gibi geldiyse de genç adam kararlı bir tavırla elini uzattı. "Hamit Alemdar." El sıkışırken Hamit diğer eliyle onu masanın kenarındaki sandalyelerden birine buyur etti. Sonra müzik setinin uzaktan kumandasını eline aldı. "Dilerseniz konuşurken müzik dinleyebiliriz. Ben Klasik Batı Müziği'nden çok hoşlanırım. Siz gelmeden önce de Bitmeyen Senfoni'nin CD'sini koymuştum. Malum o zaman sizi Schubert sanıyordum. Ama isterseniz Berlioz de var..."

"Yo, yo... Bitmeyen Senfoni'yi ben de severim. Adım Berlioz diye sadece Berlioz dinleyecek değilim ya! Bu biraz tuhaf olurdu, değil mi?"

"Belki de," diye omuz silkti Hamit. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Soğuk bir şeyler varsa sevinirim."

Hamit odaya elinde iki bardak limonlu ve buzlu kolayla girip masanın diğer yanındaki sandalyeye oturdu. "Sekrete-rinizi kovmakla iyi etmişsiniz," dedi Hector temkinli bir şekilde gülümseyerek. "Herhalde ilanınıza başvurulanlardan biriyle konuşmasını duydunuz."

Hamit onun imasını anladığını belirtecek kadar gülümsemekle yetindi ama bu konuda herhangi bir yorum yapmadı. Eğilip masanın kenarında duran ince çantadan siyah kaplı bir defter ve bir kalem çıkardıktan sonra Hector'a döndü. "Evet Bay Berlioz, lütfen bana biraz kendiniz hakkında bilgi verin."

“Ben mi size kendim hakkında bilgi vereceğim?”

“İsterseniz ansiklopediden bakayım,” dedi Hamit buz gibi bir sesle.

“Hayır onu demek istemedim... Yani bu biraz garip bir durum. Ben şu anda işveren durumundayım. Ve sanki bu işin normal, benim size soru sormam.”

“Telefonda sekreterimle konuşurken, pek de normal bir durumla karşı karşıya olmadığımızı kendiniz de itiraf etmediniz mi?”

“Öyle ama...”

“Bakın,” diye onun sözünü kesti Hamit, “buraya gelip hayatımı satın almak istediğinizi söylüyorsunuz; en azından bir bölümünü. Hayatımı kimin ellerine teslim edeceğimi bilmek istemem çok doğal değil mi? Elbette nasıl bir hayat satın alacağınızı bilmek de sizin hakkınız, bunu biliyorum. Ama soru sorma sırası size de gelecek. Sizden biraz daha sabretmenizi ve bana anlayış göstermenizi rica ediyorum.”

Hector yine ağzının kuruduğunu hissetti. Kolasından bir yudum alıp sinirli bir şekilde sağına soluna bakındı. “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Size önemli gözüken şeyleri. Ben ilişkilerime karşımda kine tam bir güven duyarak başlamayı tercih ederim. Karşımdaki güvenilir biri olduğunu gösterene kadar da böyle devam ederim. Her seferinde hayal kırıklığına uğramışsam da ahlâken bunun böyle olması gerektiğine inanıyorum.”

Hamit’in kendi hakkında bir şeyler söylemesi Hector’u biraz rahatlatmıştı. “Otuz üç yaşındayım,” diye söze başladı. “Fransa’nın şirin bir kenti olan Cannes’da doğmuşum. Babamın işi gereği on üç yaşına kadar dünyanın pek çok farklı yerinde bir sürü şehir gezdim. Babamın vampir ısırığından ölmesi üzerine annemle birlikte –ki rahmetli sanırım bu yüzden Amerikan sinemasından nefret ederdi– Paris’te küçük bir eve taşındık. Annem güzelliğini iyice yitir-

meden çok çalışıp para biriktirmesi gerektiğine inanıyor-
du ve tabii ki en rahat müşteri bulabileceği yer de Paris'ti.
Neyse... Ben Tokat'ta askerliğimi yaparken..."

"Siz neler söylüyorsunuz?"

"Tokat diyorum. Tokat Üçüncü Topçu Taburu, İkinci
Bölük Topçu Onbaşı Hector Berlioz!"

"Şimdi ya kendimi çimdikleyeceğim ya sizi!"

Askerlik günlerini düşünürken General Patton'u bile kıs-
kandıracak vakur bir ifade takınan Hector bu söz üzerine
silkinip kendine geldi. "Nasıl?.. Ah, evet biraz karışık anlat-
tım, değil mi? Pekâlâ bir kez daha deneyeyim."

"Ve lütfen bu kez tımarhaneden çıkmak için doktorunu
ruh hastası olmadığına ikna etmek zorundaki bir insanın
hassasiyetiyle anlatın her şeyi."

Hector boğazını temizleyip parmaklarını alnında iyice
seyrekleşmiş saçlarının arasından geçirerek aklını toplama-
ya çalıştı. Nedense çok heyecanlanmış gibi görünüyordu.
"Benim annemin adı Perihan," diye başladı söze. Sonra
açıklayıcı bir tavırla ekledi: "Yani bir Türk."

"İyi gidiyorsunuz. Lütfen devam edin," diye onu cesaret-
lendirdi Hamit.

"Annem küçük bir kentte yaşayan orta sınıf bir ailenin
on bir çocuğunun en küçüğüymüş. Çok güzel bir kız oldu-
ğu için on iki yaşından itibaren onu istemeye başlamışlar.
Ama o sadece güzel değil akıllıymış da... Babasının –yani
benim büyükbabamın– kendisine duyduğu zaaftan da yararlanarak liseyi bitirene kadar okumayı başarmış. Ne var
ki, ailesini daha fazla oyalamasının olanaksızlığını ve artık
ne yaparsa yapsın onu evlendireceklerini biliyormuş. Bu
yüzden, yaşlıları artist olmak için İstanbul'a kaçarken, her
zaman büyük düşünen bir kadın olduğu için o Cannes'a
kaçmış. Amacı oradaki film festivali sırasında yapımcılar ta-
rafından keşfedilmekmiş..." Hector başını iki yana sallaya-

rak kolasından bir yudum aldı. “Sevgili anneciğim umduğu gibi bir aktris olamamış ama bir prodüktörle, yani babamla –ki o bir Fransız idi– tanışmış. İki genç arasındaki ilişki... Gerçi babam annemden tam yirmi yedi yaş daha büyükmüş ama kırk beş yaşında birine genç denebilir, değil mi?”

“Sanırım anladım,” dedi Hamit sabırsızca. “İkisi evlenmişler ve siz doğmuşsunuz. Babanızın mesleği de neden birçok şehir gezdiğinizi açıklıyor. Babanızın ölümüne gelelim.”

“Evet bu çok hazin bir öyküdür. Babam Amerikan-Fransız ortak yapımı bir korku filminin yapımcılığını üstlenmişti. Annem bu işten hiç hoşlanmıyordu. Oldum olası vampirlerden nefret ederdi. Ama babam annemin endişelerine gülüp geçiyordu. Ancak sanırım onun hatırı için film setine bir diş sarmısakla gitmeyi kabul etmişti. Sarmısağın kokusu film setindekileri çok huzursuz ediyormuş, bilhassa da vampirleri... Şımarık Amerikalı aktörlerden biri –yani bir vampir– babama annemin bir salak olduğunu, babamın da, onun aklına uyduğu için ondan da salak olduğunu söylemiş. Gerçek bir şövalye ruhuna sahip olan babam adamı mendiliyle tokatlayarak düelloya davet etmiş. Ama mendil gözüne girip de fena halde canını yakınca adam zıvandan çıkmış ve kocaman dişleriyle babamı tam buradan ısırmış...” Hector tir tir titreyen elleriyle boynundaki bir parmak şişmiş atardamarı işaret ediyordu.

“Lütfen biraz sakinleşin ve kolanızı için,” dedi Hamit onun bayılmasından endişelenerek. “Hatta isterseniz biraz uzanıp dinlenin, sonra devam ederiz.”

Hector kolasını kafasına dikerken eliyle buna gerek duymadığını belirtecek bir hareket yaptı. “Ben iyiyim. Şimdiye kadar bu anılar yüzünden yeterince acı çektim zaten...” Boşalmış bardağa parmağını sokup dipteki limon dilimine ulaşmaya çalıştı, başaramayınca bardağı çevirdi. Limon birkaç damla kolayla birlikte pantolonuna düştü. Hector limo-

nu alıp ağızına attıktan sonra konuşmayı sürdürdü. “Bildiginiz gibi sanatçılığa hevesli pek çok kişi şansını denemek için Paris’e gider. Bunların yarısından çoğunu da ressam adayları oluşturur. Elinde güzelliğinden ve aklından başka hiçbir şeyi bulunmayan anneciğim de –nur içinde yatsın– bu resamlara modellik yapmak için Paris’e yerleşti.” Birden Hector’un yüzü aydınlandı. Başını pencereye çevirdi. “Gerçekten müthiş bir kadındı o. Yıllarca evimizi sadece bu işi yaparak geçindirdi. Üstelik tüm o sanatçı bozuntularının ne kadar meteliksiz olduğunu düşünürseniz onun başarısını daha iyi takdir edebilirsiniz.”

“Peki sizin Türkiye’ye gelişiniz nasıl oldu ve Türkçe’yi nasıl bu kadar iyi öğrendiniz? Bunu kısaca anlattırsanız sevinirim.” Hamit bu son cümleyi özellikle vurgulamıştı. Başta ağızından zorla laf çıkan bu adam artık hayatının her ayrıntısını anlatmaya hevesli gözüküyordu.

“Anneciğim benimle evde hep Türkçe konuşurdu. Pek çok Türkçe kitap okudum. Sait Faik’e bayılırım. Hatta hayatımın bir döneminde onun bütün eserlerini Fransızca’ya kazandırmak istiyordum. Her neyse... Annem birkaç ay önce hayata gözlerini yumdu. Ancak ölüm döşeginde bana çok önemli bazı şeyler söyledi. Benim hemen Türkiye’ye gelmemi gerektiren şeyler... Ama şu anda bunları size anlatamam.”

Hamit hiç önemi yok der gibisinden bir hareket yaptı.

“Zaten annemin ülkesini çocukluğumdan beri çok merak ediyordum. Türkiye’yi o kadar çok hayal ettim ki. Burgaz Ada’yı, Anadolu’yu... Özellikle de, Van Gölü’nü. Sait Faik’in Van Gölü’nü anlattığı harika bir öyküsü vardır, bilir misiniz? Van Gölü’nde geceleri görünmeyen süvarilerin atlarını doludizgin sürdüğünü, peri kızlarının yıkandığını anlatır. Ya da ben böyle hatırlıyorum. Zaten ikisi de aynı şey sayılır değil mi? Her neyse... Maalesef orayı henüz göremedim. Kim bilir, belki ileride bir gün Burgaz Ada’ya ya da Van

Gölü'nün kıyısında bir yere yerleşir Sait Faik'in öykülerini çeviririm. Ama yine konuyu dağıttım, değil mi?" Hector'un gözleri dolmuştu ama o bunun farkında bile değildi. Herhalde bunda acıklı anları kadar Bitmeyen Senfoni'nin hüznünlü melodisinin de etkisi vardı.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim," dedi Hamit sıkıntılı bir sesle. "Artık bana bir şey anlatmak zorunda değilsiniz."

"Hayır, size anlatmak istiyorum," dedi Hector. "Anlayacağınız, annemin ülkesini görmeyi zaten çok istiyordum ve ben de hemen kararımı verdim. Çifte vatandaş olduğum için hemen buraya gelip askerlik başvurumu yaptım. Doğrusu çok eğlenceliydi..."

"Hiç zorluk çekmediniz mi?"

"Biraz çektim, tabii. Örneğin acemiliğimin ilk haftasında büyük bir hata yaptım. Ordunun yemekleri tam bir felaketti. Herkes böyle düşünüyor ama kimse ses çıkarmıyordu ve ben de buna bir anlam veremiyordum. Nihayet bir gün, tabağımı alıp doğruca nöbetçi subayın yemek yediği masaya gittim. Tabağı subayın önüne çarptım. Sonra da şöyle dedim: Biz bu yemekler için para veriyoruz! Sanırım çok şaşırmıştı. Meslek hayatı boyunca ilk kez böyle bir şeyle karşılaştığı belliydi. Arkadaşlarımın söylediğine göre, bu hareketi yapan bir Türk vatandaşı olsa kurşuna bile dizilebilirmiş. Subay ilk şaşkınlığı geçtikten sonra bana şöyle bir baktı ve, 'Bak canım,' dedi, 'sen o parayı bu yemek için değil burada sağ geçirdiğin her gün için veriyorsun.' Evet, böyle söyledi."

Hamit bu kez gülmemek için kendini güc tutuyordu. Er Hector Berlioz, Türk ordusunun şerefli bir subayına posta koyuyor. "Peki Hector, şimdi ne iş yapıyorsunuz?"

"Çevirmenlik ve Fransızca ders vermek gibi işler... Belki çok para kazandırmıyor ama annemden kalan bir miktar param var hâlâ. Yani sizin ücretinizi karşılayabileceğimi umuyorum."